

strategy, balancing the interests of owners, managers, the state and other participants in corporate relations, combining economic policy with the social and their harmonization.

Список використаних джерел

1. Смитюх А. Арифметика корпоративного контролю [Електронний ресурс] / А. Смитюх. – Режим доступу: <http://antiraider.org.ua/2017/02/18/print:page,1,arifmetika-korporativnogo-kontrolja.html>
2. Черпак А. Корпоративний контроль в системі управління акціонерним товариством / А. Черпак // Вісник Тернопільської академії народного господарства. – 2016. – № 3. – С. 162-170.
3. Шеховцов В. Визначення шляхів та підходів до управління процесами зміни форми власності підприємств ОПК та можливості у зв'язку з цим державного контролю за їх діяльністю [Електронний ресурс] / В. Шеховцов, О. Шевченко. – Режим доступу: <http://www.niss.gov.ua/Monitor/May2016/6.htm>
4. Шпильова В. О. Корпоративна культура: сутність та актуальні проблеми сучасності [Електронний ресурс] / В. О. Шпильова // Ефективна економіка. – Режим доступу: <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=70>
5. Штерн Г. Ю. Корпоративне управління: навч. посіб. / Г. Ю. Штерн. – Харків : ХНАМГ, 2016. – 243 с.

References

1. Smitiukh A. Arifmetika korporativnogo kontroliia [Arithmetic Corporate Control]. <http://antiraider.org.ua/2017/02/18/print:page,1,arifmetika-korporativnogo-kontrolja.html>
2. Cherpak A. Korporatyvnyi kontrol v systemi upravlinnia aktsionernym tovarystvom [Corporate Control in the System of Management of a Joint-stock Company]. *Visnyk Ternopilskoi akademii narodnoho hospodarstva [Bulletin of Ternopil Academy of National Economy]. No.3. (2016). pp. 162-170.*
3. Shekhovtsov V., Shevchenko O. Vyznachennia shliahiv ta pidkhodiv do upravlinnia protsesamy zminy formy vlasnosti pidpriemstv OPK ta mozhlyvosti u zviazku ztsym derzhavnoho kontroliu za ikh diialnistiu [Determining of Ways and Approaches to Manage the Enterprises (OPK) and the State Control for their Activities]. <http://www.niss.gov.ua/Monitor/May2013/6.ht>
4. Shpylova V.O Korporatyvna kultura: sutnist ta aktualni problemy suchasnosti [Corporate Culture: the Essence and Problems of Modernity]. *Efektivna ekonomika [Effective Economy].* <http://www.economy.nayka.com.ua/index.php?operation=1&iid=70>
5. Shtern H.Yu. Korporatyvne upravlinnia: navchalnyi posibnyk [Corporate Governance: Educational Accessory]. *Kharkiv: KhNAMH, 2016. 243 p.*

ДАНИ ПРО АВТОРІВ

Верещака Іван Михайлович, кандидат економічних наук, викладач кафедри економіки
Горбатенко Олена Анатоліївна, старший викладач кафедри економіки
 ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький ДПУ імені Григорія Сковороди»
 вул. Сухомлинського, 30 / 103, м. Переяслав-Хмельницький, 08401, Україна

ДАННЫЕ ОБ АВТОРАХ

Верещака Иван Михайлович, кандидат экономических наук, преподаватель кафедры экономики
Горбатенко Елена Анатольевна, старший преподаватель кафедры экономики
 ГВУЗ «Переяслав-Хмельницкий ГПУ имени Григория Сковороды»
 ул. Сухомлинского, 30 / 103, г. Переяслав-Хмельницкий, 08401, Украина

DATA ABOUT THE AUTHORS

Vereshchaka Ivan Mikhailovich, PhD. teacher of economics department
Gorbatenko Elena Anatoliivna, senior teacher of economics department
 SHEE «Pereyaslav-Khmelnitsky SPU named Gregory Skovorody»
 Sty. Sukhomlinsky 30 / 103, Pereyaslav-Khmelnitsky, 8401, Ukraine

УДК 330.341.1

DOI: 10.24411/2306-546X-2017-00036

ОСОБЛИВОСТІ УПРАВЛІННЯ ІННОВАЦІЙНОЮ ДІЯЛЬНІСТЮ ПРОМИСЛОВОГО ПІДПРИЄМСТВА¹

Бойко О.М.

Предметом дослідження є управління інноваційною діяльністю на промислових підприємствах.

Мета написання даної статті полягає у дослідженні особливостей розвитку управління інноваційною діяльністю промислового підприємства.

¹ Публікацію підготовлено за виконання НДР «Розвиток інноваційної системи України в європейському науково-технологічному просторі», державний реєстраційний № 0115U001424

Метод чи методологія проведення роботи. Основою проведення роботи є системний підхід до аналізу розвитку управління інноваціями та інноваційного управління. При дослідженні та обґрунтуванні сутності теоретичних понять було застосовано метод наукової абстракції. Інформаційною базою стали наукові праці вітчизняних та зарубіжних вчених економістів, нормативно-правові акти, що регулюють питання в сфері управління інноваційної діяльності, тощо.

Результати роботи: визначено основні аспекти поняття інноваційної діяльності; проаналізовано особливості сутності та значення існуючих тлумачень таких понять, як «управління інноваціями» та «інноваційне управління»; визначено механізми управління інноваціями: стратегічна та оперативне; здійснено аналіз етапів управління інноваціями; визначено, що найбільш оптимальними методами управління інноваціями є управління за цілями та мережевий метод.

Сфера застосування результатів: державне та регіональне управління розвитку інноваційної діяльності, наука, освіта.

Висновки. Підсумовуючи необхідно зазначити, що досягнення мети вимагає вирішення поставлених завдань, серед яких: аналіз існуючих моделей розвитку інноваційної діяльності підприємства; аналіз моделей розвитку інноваційної діяльності і методик оцінки цих показників, визначення можливостей їх застосування в сучасній економіці; виявлення проблем і перспектив розвитку інноваційної діяльності, визначення поточного стану інноваційної діяльності підприємства; розробка моделі управління інноваційною діяльністю підприємства; визначення пріоритетних напрямків розвитку інноваційної діяльності підприємства тощо.

Ключові слова: інноваційна діяльність, управління інноваціями, інноваційне управління, оперативне управління інноваціями, стратегічне управління інноваціями, мережевий метод.

ОСОБЕННОСТИ УПРАВЛЕНИЯ ИННОВАЦИОННОЙ ДЕЯТЕЛЬНОСТЬЮ ПРОМЫШЛЕННОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

Бойко Е.Н.

Предметом исследования является управление инновационной деятельностью на промышленных предприятиях.

Цель написания данной статьи заключается в исследовании особенностей развития управления инновационной деятельностью промышленного предприятия.

Метод или методология проведения работы. Основой проведения работы является системный подход к анализу развития управления инновациями и инновационного управления. При исследовании и обосновании сущности теоретических понятий был применен метод научной абстракции. Информационной базой стали научные труды отечественных и зарубежных ученых экономистов, нормативно-правовые акты, регулирующие вопросы в сфере управления инновационной деятельностью и тому подобное.

Результаты работы: определены основные аспекты понятия инновационной деятельности; проанализированы особенности сущности и значения существующих толкований таких понятий, как «управление инновациями» и «инновационное управление»; определены механизмы управления инновациями: стратегическая и оперативное; осуществлен анализ этапов управления инновациями; определено, что наиболее оптимальными методами управления инновациями является управление по целям и сетевой метод.

Сфера применения результатов: государственное и региональное управление развития инновационной деятельности, наука, образование.

Выводы. Подытоживая необходимо отметить, что достижение цели требует решения поставленных задач, среди которых: анализ существующих моделей развития инновационной деятельности предприятия; анализ моделей развития инновационной деятельности и методик оценки этих показателей, определения возможностей их применения в современной экономике; выявление проблем и перспектив развития инновационной деятельности, определение текущего состояния инновационной деятельности предприятия; разработка модели управления инновационной деятельностью предприятия; определение приоритетных направлений развития инновационной деятельности предприятия и тому подобное.

Ключевые слова: инновационная деятельность, управление инновациями, инновационное управление, оперативное управление инновациями, стратегическое управление инновациями, сетевой метод.

FEATURES OF MANAGEMENT OF INNOVATIVE ACTIVITY OF AN INDUSTRIAL ENTERPRISE

Boiko O.M.

The subject of the study is the management of innovation activities at industrial enterprises.

The purpose of writing this article is to study the peculiarities of the development of management of the innovative activity of an industrial enterprise.

Method or methodology of work. The basis of the work is a systematic approach to the analysis of the development of innovation management and innovation management. In the study and substantiation of the essence of theoretical concepts, the method of scientific abstraction was used. The information base was the

scientific works of domestic and foreign economists, regulatory and legal acts regulating issues in the field of innovation activity management, etc.

Results of work: the main aspects of the concept of innovation activity are defined; the peculiarities of the essence and significance of existing interpretations of concepts such as «innovation management» and «innovation management» are analyzed; the mechanisms of management of innovations are defined: strategic and operational; the analysis of stages of management of innovations; It is determined that the most optimal methods of innovation management are management of goals and network method.

Scope of application: state and regional management of innovation development, science, education.

Conclusions To summarize, it should be noted that the achievement of the goal requires the solution of the tasks, including: analysis of existing models of development of enterprise innovation; analysis of models of development of innovative activity and methods of evaluation of these indicators, determining the possibilities of their application in the modern economy; identification of problems and perspectives of development of innovation activity, determination of the current state of innovation activity of the enterprise; development of the model of management of innovative activity of the enterprise; definition of priority directions of development of innovation activity of the enterprise, etc.

Keywords: *innovation activity, innovation management, innovation management, operational management of innovations, strategic management of innovations, network method.*

Постановка проблеми у загальному вигляді та її зв'язок з важливими чи практичними завданнями

В сучасних умовах глобалізації важливим напрямком дослідження є інноваційна діяльність промислових підприємств, ефективність якої сприяє зростанню сталого економічного розвитку, в основі якого лежить використання науково-технологічного потенціалу. Відповідно до цього, актуальність дослідження обумовлена об'єктивною необхідністю розробки теоретичних положень та практичних рекомендацій у напрямку функціонування інноваційного управління та інноваційної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких розпочато вирішення даної проблеми і на які опирається автор, виділяючи невирішені раніше частини загальної проблеми, якій присвячена стаття

Особливості дослідження питань інновацій та інноваційної діяльності пов'язані з працями низки відомих вітчизняних та зарубіжних учених-економістів: Абалкіна Л., Александрової В., Анчишкіна О., Авілової В., Бажала Ю., Баранчєєва В., Бельського П., Беренса В., Бірмана Г., Валдайцева С., Венгеля Дж., Власової О., Водачкової О., Гейця В., Гойка А., Гончарової Н., Грінберга Р., Долішнього М., Друкера П., Єгорова І., Крупки Я., Кузьміна О., Литвина Б., Лапко О., Мартинова Л., Менсфілда Е., Санто Б., Попова С., Пригожина І., Танзельмана Н., Терехова В., Хостінга А., Хакена Г., Хучека М., Чумаченка М., Чухна А., Шумпетера Й. та ін. В роботах ними також розглянуті питання формування інноваційних систем, управління інноваціями, організаційно-економічні механізми управління діяльністю підприємств з врахуванням їхнього інтелектуального потенціалу, використання інформаційних систем і комп'ютерних технологій управління економічними системами, тощо. Проте чимало питань щодо особливостей управління інноваційної діяльності промислового підприємства та управління інноваціями залишається невисвітленими, потребують теоретико-методичного і практичного вирішення.

Формування мети статті (постановка завдання)

Мета написання даної статті полягає у дослідженні особливостей розвитку управління інноваційною діяльністю промислового підприємства.

Вклад основного матеріалу дослідження з повним обґрунтуванням одержаних наукових результатів

Під поняттям інноваційна діяльність необхідно розуміти «діяльність, що спрямована на використання та комерціалізацію результатів наукових досліджень та розробок і зумовлює випуск на ринок нових конкурентоздатних товарів і послуг» [1].

До об'єктів інноваційної діяльності відносять нові чи вдосконалені товари, послуги, технології, які від «відомих вирізняються новою якістю – специфікою, що дозволяє: в умовах індустріального суспільства задовольняти існуючі потреби в більшій мірі чи с переважним показником ефекту; в умовах постіндустріального суспільства створити і задовольнити нові потреби на традиційному чи нових сегментах ринку»[2-4].

В сучасних ринкових умовах існують не лише позитивні аспекти розвитку інноваційної діяльності, а й фактори, що стримуючі аспекти. До них необхідно віднести [5-10]: відсутність досвіду здійснення інноваційної діяльності; недосконала нормативно-правова база в сфері інноваційної діяльності; відсутність чи обмеженість пільг та преференцій для підприємств, що здійснюють інноваційну діяльність; проблема підготовки та перепідготовки висококваліфікованих спеціалістів; несприятливий інвестиційний клімат; відсутність розвиненої інноваційної інфраструктури; застаріла матеріально-технологічна база промислових підприємств та ін.

В умовах сьогодення існує два поняття, які безпосередньо пов'язують інновації та управління: «інноваційне управління» і, «управління інноваціями». Вони на перший погляд однакові, однак стосуються двох абсолютно різних аспектів управління. Розглянемо кожний з них. Інноваційне управління (інноваційний менеджмент) являє собою систему принципів, методів та форм управління інноваційною діяльністю на підприємстві [11-13]. Об'єктом управління є підприємство та його складові. На відміну від інноваційного менеджменту, поняття «управління інноваціями» являє комплекс заходів, направлених на стимулювання та реалізацію інноваційних ідей в межах виробничих, сервісних та інших процесів, які відбуваються на підприємстві. Вважати об'єктом управління слід інноваційні ідеї, розробки, нові продукти та ін.

Враховуючи вищезазначене розглянемо питання управління інноваціями. Так в системі підходів Дагаєв А., Колоколов В. та інші вирізняють наступні функціональні групи в системі механізмів управління інноваціями [14-18]:

- механізми організації інноваційної діяльності - формування і реорганізація структур, що здійснюють інноваційні процеси (форми: створення - формування нових підприємств, структурних підрозділів або одиниць, покликаних здійснювати інноваційну діяльність; поглинання великою компанією невеликих інноваційних фірм, діяльність яких входить до кола інтересів цієї компанії; виділення - організаційний механізм, що передбачає створення самостійних інноваційних компаній, раніше колишніх частиною цілісних утворень);

- розробка та впровадження інновацій (механізми: пошуку інноваційних рішень - генерація ідей, технічні рішення та ін.; розробки та впровадження інновацій – концентрація інтелектуальних, матеріальних, фінансових ресурсів та їх комбінація в часі і просторі);

- фінансування інноваційної діяльності - процес забезпечення та використання грошових коштів, які спрямовуються на проектування, розробку і організацію виробництва нових видів продукції, створення та впровадження нової техніки, технології, послуг, робіт, розробка та впровадження нових організаційних форм і методів управління;

- мотиваційні та стимулюючі інноваційні механізми (складові: зовнішні – створення умов, в яких здійснення інноваційної діяльності є вигідним, внутрішні – створення сприятливих умов на підприємстві з метою розвитку інноваційних здібностей працівників);

- механізми технологічного трансферу (передача технологій, розроблених в державному чи приватному секторах);

- захист прав інтелектуальної власності (вимоги: низьковитратність процесів патентування, можливість вільної закупівлі ліцензії для організації виробництв нових продуктів і технологій, законодавчий захист прав власності на інтелектуальний продукт);

- механізми планування (обґрунтування основних напрямів і пропорцій інноваційної діяльності відповідно до прогнозів і цілей розвитку, можливостей ресурсного забезпечення, інноваційного потенціалу організації, попиту на ринку) інноваційних заходів і здійснення контролю ;

- механізми взаємодії учасників інноваційного процесу (інсайдери – керівники різних рівнів, економісти, інженери, конструктори, технологи, рядові фахівці, тощо; аутсайдери – банки, представники державних органів влади та суспільних організацій, науково-дослідні організації, провайдери технологій та ін.).

В економіці прийнято вирізняти стратегічне та оперативне управління інноваціями на промислових підприємствах. Стратегічне управління інноваціями являє собою взаємодію комплексу заходів, необхідних для розвитку підприємства в сучасних ринкових умовах за рахунок створення та впровадження інновацій. Досягнення результатів у майбутньому відбувається через інноваційний процес, який представляє собою ланцюг взаємопов'язаних етапів від виникнення нової ідеї до здійснення виробництва продукту або послуги, що реалізуються на ринку. Зокрема, якщо розглядати інноваційний процес з точки зору предметно-результативного змісту видів діяльності то його можна поділити на такі етапи, як [4; 13-18]:

- виникнення ідеї (усвідомлення необхідності і можливості створення науково-технічного або іншого виду інновацій, зокрема організаційного, економічного тощо);

- генерація альтернативних ідей (формування «портфеля ідей»);

- організація відбору пріоритетних ідей;

- проведення наукових та науково-технічних робіт, спрямованих на апробацію ідей;

- формування «портфеля» досліджень та розробок, проведення робіт з відбору і розподілу ресурсів;

- виконання досліджень і розробок відповідно до пріоритетних напрямків економічної діяльності;

- формування «портфеля» науково-технічних робіт з відбору і розподілу ресурсів між проектами інновацій;

- відбір проектів інновацій з подальшим освоєнням у виробничому процесі;

- створення промислового зразка інновацій і його освоєння у виробництві;

- серійне виробництво інновацій та поширення на ринку;

- модернізація виробництва і самого нововведення шляхом локальних інновацій, орієнтованих на поліпшення споживчих властивостей і зменшення собівартості його виробництва (зниження вартості одиниці споживчих властивостей);

- вичерпання технологічних можливостей інновацій і зниження масштабів його застосування тощо.

Етапи інноваційного процесу пов'язані з його елементами, початковим з яких є ініціація. Її сутність полягає у виборі мети інновації, постановці завдання, виконуваної інновацією, пошуку ідеї інновації, її техніко-економічному обґрунтуванні і в матеріалізації ідеї.

Наступною складовою є маркетингова ініціація, яка пов'язана з проведенням аналізу зовнішнього середовища та ринку, а також SWOT-аналізом. Випуск інновацій представляє собою процес матеріалізації ідеї у вигляді товару. Потім проводиться реалізація інновацій, яка являє собою продаж продукції чи операції на ринку, реалізацію операції в середині підприємства та шляхи стимулювання продажу. Просування інновацій являє собою комплекс заходів, спрямованих на реалізацію інновацій, зокрема шляхом передачі інформації, реклами, організації процесу торгівлі та ін. Результати реалізації інновацій і витрати, пов'язані з їх просуванням підлягають статистичній обробці й проведенню аналізу, на підставі чого розраховується

економічна ефективність інновацій. Інноваційний процес закінчується дифузією інновації. Просування інновацій є останнім елементом, який пов'язаний зі зміною характеристики інновацій та умовами їх просування, поширенням на нових ринках.

Вважаємо за необхідне також відмітити, що стратегічне управління інноваціями забезпечує формування та реалізацію стратегічного розвитку підприємства, який враховує такі показники, як:

- визначення позиції підприємства на ринку за видом економічної діяльності та формування загальної стратегічної ідеї;
- реалізація стратегії розвитку підприємства, стратегічний контроль та контролінг, управління стратегічними рішеннями;
- розробка і реалізація оперативних (тактичних) заходів, пов'язаних з впровадженням стратегій;
- розробка та реалізація приватних (функціональних) стратегічних завдань, які безпосередньо пов'язані з інноваціями в окремих сферах діяльності інноваційного підприємства, зокрема таких як маркетинг, виробництво, збут, фінанси, інформаційна база тощо.

Стратегічне управління інноваціями безпосередньо пов'язане з ситуаційним аналізом і прогнозом впливу виробничих, підприємницьких факторів успіху, у тому числі зовнішніх (продукти, ринки, патенти, ліцензії тощо); внутрішніх (нові технології, фінансування, виробничі потужності, висококваліфіковані спеціалісти тощо); потенціалу ННТР; організаційних форм управління; етику та культуру підприємництва та ін.

Враховуючи вищесказане зазначимо, що стратегічне управління інноваціями пов'язане з оперативним, і складається з формування ідеї; визначення та деталізації мети; визначенні способів досягнення мети; планування завдань та термінів їх виконання; розробка та впровадження нововведень; забезпечення ресурсами; організація виробництва; організація, розподілення і мотивація праці; координація взаємовідносин та інноваційного процесу; забезпечення єдності мети тощо.

Оперативне управління полягає у послідовному виконанні основних управлінських функцій: планування, організація, мотивація, контроль. Розглянемо кожну з функцій. Першою функцією є планування інновацій, яке охоплює продуктово-тематичне, техніко-економічне та календарне. Продуктово-тематичне планування передбачає формування продуктово-тематичного портфеля інноваційної діяльності, підготовку програм і заходів оновлення продукції, удосконалення технології та організації виробничого процесу, оптимізацію виробничих програм підприємства в цілому, а також окремих підрозділів.

Техніко-економічне планування має на увазі визначення обсягів робіт, що передбачено інноваційним проектом, потребує використання матеріальних, фінансових і трудових ресурсів, а також джерел їх залучення. Для цього необхідно здійснити оцінку економічних результатів та ефективності впровадження інновацій, складання відповідних бюджетів, розроблення системи мотивування працівників, які займаються інноваційною діяльністю.

Здійснення календарного планування полягає у: визначенні обсягів робіт на кожний календарний період року, зокрема квартал, місяць, декаду, день; плануванні завантаження підрозділів і виконавців; розробленні календарних графіків щодо реалізації окремих інноваційних проектів і їх узгодженні з календарними планами поточного виробництва.

Наступною функцією оперативного планування є організація, в процесі якої спостерігається розподіл завдань у просторі, зокрема за підрозділами, задіяними в інноваційному проекті, та окремими робочими місцями. Необхідним є визначення порядку надходження коштів та постачання матеріальних ресурсів, визначення завдань всіх виконавців.

Розроблення стимулюючих заходів, спрямованих як на подання інноваційних пропозицій, так і на заохочення їх використання передбачає мотивація.

Забезпеченням реалізації планів у відповідності до графіку, виділених ресурсів, своєчасним внесенням коректив у плани чи дії виконавців займається контроль. Для того, щоб досягти ефективності необхідно у процесі складання календарних планів застосовувати інструменти, які сприяють здійсненню контролю за термінами виконання робіт, а також їх результатами. Для цього необхідно використовувати метод управління за цілями та мережевий метод управління.

Першочергово зосередимось на методі управлінні за цілями, який вирізняється тим, що будь-який учасник інноваційного процесу має визначену ціль за напрямком діяльності, реалізація якої пов'язана з вибором ефективних способів її досягнення, завдяки чому прискорюється реалізація інноваційного проекту. Він складається з наступних етапів: визначення цілі; планування дій; перевірка та оцінювання роботи; здійснення коригуючих заходів для досягнення запланованих результатів.

Мережевий метод управління - метод, який базується на складанні планів-графіків реалізації інноваційного проекту за окремими стадіями (роботами, етапами), здійсненні контролю за їх дотриманням і ліквідації відхилень від планів-графіків з метою оптимізації термінів реалізації проекту. Він використовується на етапі промислового освоєння інновацій з метою узгодження діяльності різних функціональних і виробничих підрозділів підприємства та оптимізації термінів реалізації проекту.

Висновки з даного дослідження і перспективи подальшого дослідження у даному напрямку

Підсумовуючи необхідно зазначити, що досягнення мети вимагає вирішення поставлених завдань, серед яких: аналіз існуючих моделей розвитку інноваційної діяльності підприємства; аналіз моделей розвитку інноваційної діяльності і методик оцінки цих показників, визначення можливостей їх застосування в

сучасній економіці; виявлення проблем і перспектив розвитку інноваційної діяльності, визначення поточного стану інноваційної діяльності підприємства; розробка моделі управління інноваційною діяльністю підприємства; визначення пріоритетних напрямків розвитку інноваційної діяльності підприємства тощо.

Список використаних джерел

1. Закон України «Про інноваційну діяльність» [Електронний ресурс]. – Доступний з : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Арутюнов Ю.А. Инновационное развитие как экономическая категория / Ю.А. Арутюнов, А.С. Шаранин // Креативная экономика . – 2010. – №2. – С. 5-9.
3. Груба Г.І. Розвиток інноваційної діяльності в Україні: теорія, методологія, стратегія державної політики: монографія / Г.І. Груба. – К.: ТОВ «ДКС центр». – 2009. – 364 с.
4. Маказан Є.В. Особливості сучасного інноваційно-інвестиційного ринку / Є.В. Маказан // Формування ринкових відносин в Україні. – 2006. – Вип. 1(66). – С. 37-40.
5. Гура В.Л. Інноваційний потенціал підприємства як невід'ємна складова конкурентоспроможного потенціалу підприємства / В.Л. Гура, О. Наумова// Вісник Хмельницького національного університету. Економічні науки. – 2008. – №3. – Т.1. – С. 187-191.
6. Людський розвиток в Україні: інноваційний вимір (колективна монографія) / За ред. Е. М. Лібанової. – К.: Ін-т демографії та соціальних досліджень НАН України, 2008. – 383 с.
7. Резнік Н.П. Проблеми інноваційної діяльності промислових підприємств в Україні та їх структуризація / Н.П. Резнік // Формування ринкових відносин в Україні: Зб. наук. праць. – К.: НДЕІ. – 2004. – Вип. №1(32). – С. 123-127.
8. Фарафонова Л.М. Проблеми інноваційного процесу в Україні та шляхи їх вирішення / Л. М. Фарафонова // Вісник Харк. нац. техн. ун-ту сільського господарства: Економічні науки. Ринкова трансформація економіки АПК. – Х.: ХНТУСГ. – 2004. – Вип. 31. – С. 72-75.
9. Федотов А.А. Институциональное обеспечение инновационной деятельности в экономике стран-участниц ГУАМ / А.А.Федотов // Проблемы и перспективы развития сотрудничества между странами Юго-Восточной Европы в рамках Черноморского экономического сотрудничества и ГУАМ. – Сборник научных трудов. – Донецк: ДонНУ. – 2006. – С.527-532.
10. Кхалид Исмаэль Ибрахим Аль-Мула али управление инновационной деятельностью перерабатывающих предприятий на основе системных преобразований. Диссертация на соискание ученой степени канд. экон. наук. – Чернигов: Черниговский национальный технологический университет, 2015. – 224 с.
11. Голубев А.А. Экономика и управление инновационной деятельностью: Учебное пособие. – СПб.: СПбГУ ИТМО, 2012. 119 с.
12. Романюк Л.М. Теоретичні аспекти стратегічного управління підприємством та його персоналом // Наукові праці КНТУ. Економічні науки, 2010, вип. 17. – С.32-39.
13. Мумладзе Р.Г. Управление инновационной деятельностью: учебник. – М.: Издательство «Русайнс», 2016. – 148 с.
14. Новиков В.С. Инновации в туризме. – М.: ИЦ «Академия», 2007. – 208 с.
15. Камалов Р.К. Управление инновационной деятельностью предприятий в условиях кризиса. Автореферат на соискание ученой степени канд. экон. наук. – Уфа: ГОУ ВПО «Башкирская академия государственной службы и управления при Президенте Республики Башкортостан», 2010. – 22 с.
16. Управление инновационной деятельностью: учебник / под общ. ред. д.э.н., проф. С.М. Ильяшенко. – Сумы: ИТД «Университетская книга», 2013. – 858 с.
17. Иваницкая А.С. Функциональный подход к управлению инновационной деятельностью предприятий. Диссертация на соискание ученой степени канд. экон. наук. – Владимир: Владимирский государственный университет имени Александра Григорьевича и Николая Григорьевича Столетовых, 2014. – 24 с.
18. Трамова А.М., Ульбашева Ф.Д., Блишева Л.В. Управление инновационной деятельностью предприятий региона / Наукоедение. Вип.4(23). 2014. – С.1-8.

References

1. Zakon UkraYini «Pro Innovatslynu dlyalnst : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/show/40-15>
2. Arutyunov Yu.A., Sharanin A.S. Innovatsionnoe razvitie kak ekonomicheskaya kategoriya // Kreativnaya ekonomika . – 2010. – No 2. – S. 5-9.
3. Gruba G.I. Rozvytok innovacijnoi' dijal'nosti v Ukra'ni: teoriya, metodologija, strategija derzhavnoi' polityky: monografija. – K.: TOV «DKS centr». – 2009. – 364 s.
4. Makazan E.V. Osoblivostl suchasnogo Innovatslyno-Investitslynogo rinku // Formuvannya rinkovih vldnosin v UkraYinl. – 2006. – Vip. 1(66). – S. 37-40.
5. Gura V.L., Naumova O. Innovatslyniy potentslal pldpriEmstva yak nevld'Emna skladova konkurentospromozhnogo potentslalu pldpriEmstva // Vlsnik Hmelnitskogo natslonalnogo unlversitetu. Ekonomlchnl nauki. – 2008. – No3. – T.1. – S. 187-191.
6. Lyudskiy rozvitok v UkraYinl: Innovatslyniy vimlr (kolektivna monograflya) / Za red. E.M. LlibanovoYi. – K. : In-t demografliYi ta sotslalnih doslldzhen NAN UkraYini, 2008. – 383 s.

7. Reznik N.P. *Problemi InnovatslynoYi dlyalnosti promislovih pldpriEmstv v UkraYini ta Yih strukturizatslyya // Formuvannya rinkovih vldnosin v UkraYini: Zb. nauk. prats. – K.: NDEI. – 2004. – Vip. 1(32). – S. 123-127.*
8. Farafonova L.M. *Problemi Innovatslynogo protsessu v UkraYini ta shlyahi Yih virlshennya // VIsnik Hark. nats. tehn. un-tu slskogo gospodarstva: Ekonomlchnl nauki. Rinkova transformatslyya ekonomlki APK. – H.: HNTUSG. – 2004. – Vip. 31. – S. 72-75.*
9. Fedotov A.A. *Institutsionalnoe obespechenie innovatsionnoy deyatelnosti v ekonomike stran-uchastnits GUAM // Problemyi i perspektivy razvitiya sotrudnichestva mezhdru stranami Yugo-Vostochnoy Evropyi v ramkah Chernomorskogo ekonomicheskogo sotrudnichestva i GUAM. – Sbornik nauchnyih trudov. – Donetsk: DonNU. – 2006. – S. 527-532.*
10. Khalid Ismael Ibrahim Al-Mula ali *upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu pererabatyivayuschih predpriyatiy na osnove sistemnih preobrazovaniy. Dissertatsiya na soiskanie uchenoy stepeni kand. ekon. nauk. – Chernigov: Chernigovskiy natsionalnyiy tehnologicheskiiy universitet, 2015. – 224 s.*
11. Golubev A.A. *Ekonomika i upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu: Uchebnoe posobie. – SPb.: SPbGU ITMO, 2012. 119 s.*
12. Romanyuk L.M. *Teoretichnl aspekti strateglchnogo upravlnnya pldpriEmstvom ta yogo personalom // Naukovl pratsl KNTU. Ekonomlchnl nauki, 2010, vip. 17. – S.32-39.*
13. Mumladze R.G. *Upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu: uchebnik. – M.: Izdatelstvo «Rusayns», 2016. – 148 s.*
14. Novikov V.S. *Innovatsii v turizme. – M.: ITs «Akademiya», 2007. – 208 s.*
15. Kamalov R.K. *Upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu predpriyatiy v usloviyah krizisa. Avtoreferat na soiskanie uchenoy stepeni kand. ekon. nauk. – Ufa: GOU VPO «Bashkirskaya akademiya gosudarstvennoy sluzhbyi i upravleniya pri Prezidente Respubliki Bashkortostan», 2010. – 22 s.*
16. *Upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu: uchebnik / pod obsch. red. d.e.n., prof. S.M. Ilyashenko. – Sumyi: ITD «Universitetskaya kniga», 2013. – 858 s.*
17. Ivaniitskaya A.S. *Funktsionalnyiy podhod k upravleniyu innovatsionnoy deyatelnostyu predpriyatiy Dissertatsiya na soiskanie uchenoy stepeni kand. ekon. nauk. – Vladimir: Vladimirskiy gosudarstvennyiy unlvseritet shimeni Aleksandra Grigorevicha i Nikolaya Grigorevicha Stoletoviyh, 2014. – 24 s.*
18. *Tramova A.M., Ulbasheva F.D., Bliveva L.V. Upravlenie innovatsionnoy deyatelnostyu predpriyatiy regiona // Naukovedenie. Vip.4(23). 2014. – S.1-8.*

ДАНИ ПРО АВТОРА

Бойко Олена Миколаївна, к.е.н., с.н.с., стипендіат НАН України, Лауреат Премії Президента України для молодих вчених, пров.н.с. відділу Інноваційної політики, економіки та організації високих технологій ДУ «Інститут економіки та прогнозування НАН України»

ДАНИЕ ОБ АВТОРЕ

Бойко Елена Николаевна, к.э.н., с.н.с., стипендиат НАН Украины, Лауреат Премии Президента Украины для молодых ученых, вед.н.с. отдела инновационной политики, экономики и организации высоких технологий ГУ «Институт экономики и прогнозирования НАН Украины»

DATA ON AUTHOR

Olena Boiko, Ph.D., Senior Scientist, National Academy of Sciences of Ukraine Fellow, winner of the President of Ukraine for the premiums of young scientists ved.n.s. Division of ynnovatsyonnoy politics, economy and high tech SU organization «Institute of Economics and prediction of NAS of Ukraine»

УДК 655.4/.5(477)

DOI: 10.24411/2306-546X-2017-00035

ДЕРЖАВНИЙ ВИДАВНИЧИЙ СЕКТОР УКРАЇНИ: ПРОБЛЕМИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ**Демуз І.О.**

Предметом дослідження є діяльність вітчизняних видавництв державної форми власності.

Мета дослідження полягає у з'ясуванні сучасного стану державних видавництв і видавничих організацій в Україні, зокрема, визначенні проблем функціонування та перспектив розвитку галузі.

Методи дослідження: узагальнення, порівняння, аналізу та синтезу, описовий, статистичний.

Галузь застосування результатів: видавничий та книготорговельний сектор; громадські організації, зацікавлені в оптимізації процесів книговидання і книготорговельного; представники органів законодавчої і виконавчої влади.

Результати і висновки роботи. У статті проаналізовано становище видавництв і видавничих організацій державної форми власності в Україні. Вказано на видавництва, що знаходяться у підпорядкуванні Державного комітету телебачення і радіомовлення України та інших державних установ. Охарактеризовано труднощі, з якими стикаються зазначені видавництва: відсутність